

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

*Karácsony
a Cynster-kastélyban*

CYNSTER-TÖRTÉNETEK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Ltd., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

Eredeti címe: *By Winter's Light*

(Harlequin, MIRA Books)

• *Magyarra fordította:* Alföldi Zsófia

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2016/4. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-270-6

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Szerző fotó:* © Sigrid Estrada
- *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

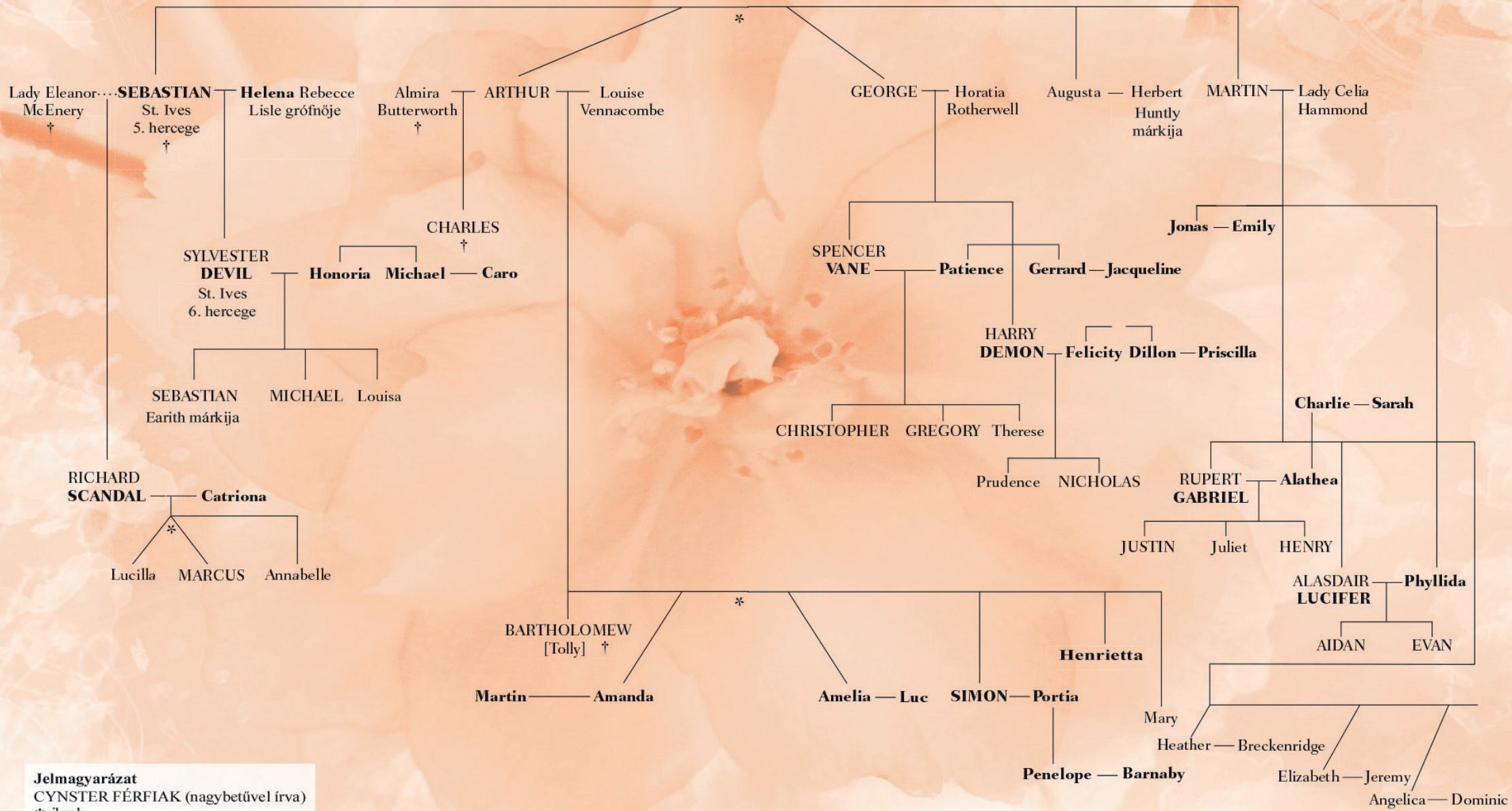
Köszönetnyilvánítás

Azoknak ajánlom ezt a könyvet, akik lehetővé tették, hogy megszülessen:

- páratlan ügynökömnek, Nancy Yostnak, aki több mint három éven keresztül mindig meghallgatott, hozzászólt, és velem együtt sokat tanult a könyvkiadásról, amely megváltoztatott minket,*
- a MIRA Books főszerkesztőjének, Tara Parsonsnek, akinek a figyelme és a válaszai segítettek megoldani a problémákat,*
- és általában mindenkinek a MIRA Booksnál és a Harlequinnél, akik rész vettek a könyv nyomtatott formában történő megjelentetésében, ezzel pedig az egész világon elérhetővé tették.*

Nélkületek az olvasóim most nem élvezhetnék a Cynsterek közös karácsonyát.

A CYNSTER-CSALÁDFA

Jelmagyarázat
 CYNSTER FÉRFIK (nagybetűvel írva)
 * ikrek
 † elhunyt

Stephanie Laurens

Karácsony a Cynster-kastélyban

Szereplők

A Cynster-uradalomban élő családtagok és a ház népe

Lord Richard Cynster, más néven Scandal: Catriona férje, Devil féltestvére, a Lady oltalmazója
Lady Catriona Cynster, a Völgy úrnője: Richard felesége, öt gyermek anyja
Lucilla Cynster: Richard és Catriona legidősebb gyermeke, Marcus ikertestvére, a Völgy leendő úrnője, 17 éves
Marcus Cynster: a legidősebb fiúgyermek, Lucilla ikertestvére, a Völgy leendő ura, 17 éves
Anabelle Cynster: Richard és Catriona második lánya, 14 éves
Calvin Cynster: Richard és Catriona második fia, 11 éves
Carter Cynster: Richard és Catriona harmadik fia, és egyben legkisebb gyermeke, 10 éves
Oswald Raven: Richard Cynster fiainak házitánítója, megrögzött agglegény
Miss Melinda Spotswood: Richard és Catriona lányainak nevelőnője, megrögzött vénlány
Algaria: Catriona idős tanácsadója
McArdle: a kúria rég nyugdíjba vonult főkomornyikja
Polby: az uradalom jelenlegi főkomornyikja
Mrs. Broom: az uradalom házvezetőnője
Szakács: az, ami

Az ünnepekre érkező családtagok

Lady Helena Cynster: St. Ives özvegy hercegnéje, a klán matriarchája, Devil édesanyja
Lord Sylvester Cynster, más néven Devil: St. Ives hercege, Honoria férje
Lady Honoria Cynster: St. Ives hercegnéje, Devil felesége, három gyermekük anyja
Lord Sebastian Cynster, Earith őrgrófja: Devil és Honoria legidősebb fia, 18 éves
Lord Michael Cynster: Devil és Honoria második fia, 17 éves
Lady Louisa Cynster: Devil és Honoria egyetlen leánya, harmadik és egyben legkisebb gyermeke, 14 éves
Spencer Cynster, más néven Vane: Devil unokatestvére, Demon fivére, Patience férje
Patience Cynster: Vane felesége, négy gyermekük édesanyja, Gerrard Debbington nővére
Christopher Cynster: Vane és Patience legidősebb gyermeke, 17 éves
Gregory Cynster: Vane és Patience második fia, 16 éves
Therese Cynster: Vane és Patience harmadik gyermeke, és egyben egyetlen leánya, 14 éves
Martin Cynster: Vane és Patience harmadik fia, és egyben legkisebb gyermeke, 11 éves
Samuel Morris: Vane és Patience Cynster fiainak házitánítója, megrögzött agglegény
Harry Cynster, más néven Demon: Vane fivére, Devil unokatestvére, Felicity férje
Felicity Cynster, más néven Flick: Demon felesége, négy gyermekük édesanyja
Prudence Cynster: Demon és Flick legidősebb leánya, 16 éves
Nicholas Cynster: Demon és Flick legidősebb fia, 15 éves
Tobias Cynster, más néven Toby: Demon és Flick második fia, 11 éves
Margaret Cynster: Demon és Flick második lánya és legfiatalabb gyermeke, 10 éves
Rupert Cynster, más néven Gabriel: Lucifer fivére, Devil unokatestvére, Alatheia férje
Alatheia Cynster: Rupert felesége, három gyermekük édesanyja
Justin Cynster: Rupert és Alatheia legidősebb fia, 16 éves
Juliet Cynster: Rupert és Alatheia legidősebb leánya, 14 éves
Henry Cynster: Rupert és Alatheia második fia és egyben legfiatalabb gyermeke, 13 éves
Mrs. Claire Meadows: fiatal özvegy, Rupert és Alatheia leányának, Julietnek a nevelőnője
Alasdair Cynster, más néven Lucifer: Gabriel bátyja, Devil unokatestvére, Phyllida férje

Phyllida Cynster: Alasdair felesége, öt gyermekük édesanyja

Aidan Cynster: Alasdair és Phyllida legidősebb fia, és egyben legidősebb gyermeke, 16 éves

Evan Cynster: Alasdair és Phyllida második fia, 15 éves

Jason Cynster: Alasdair és Phyllida harmadik fia, 11 éves

Lydia Cynster: Alasdair és Phyllida legidősebb leánya, és egyben negyedik gyermeke, 10 éves

Amarantha Cynster: Alasdair és Phyllida második leánya, és egyben legkisebb gyermeke, 8 éves

Daniel Crosbie: Lucifer és Phyllida fiainak házitanítója, elszántan udvarol, hogy elnyerje Claire Meadows kezét

Más környékbeliek

Thomas Carrick: a szomszédos földesúr, Mad Manachan unokaöccse, nemsokára 20 éves

Hesta: Thomas hatalmas, lenyűgöző kopója, bozontos, szürke skót juhász

Jeb Fileds: Carrick földjének bérlője, Lottie férje

Lottie Fileds: a bérlő Jeb felesége

Lucy Fileds: Lottie és Jeb újszülött leánya, egyben első gyermeke

Artemisz: kölyökkutya, Thomas Carrick ajándéka Lucillának, Hesta kölyke

Apolló: kölyökkutya, Thomas Carrick ajándéka Marcusnak, Hesta kölyke

Emlegetett, de nem jelenlévő szereplők

Manachan Carrick, más néven „Mad” Manachan: a szomszédos Carrick család földesura

Nigel Carrick: Manachan fia és örököse, Thomas unokatestvére

Lady Antonia Chillingworth: Gyles és Francesca leánya, Lucilla és Prudence jó barátnője

Lady Francesca Chillingworth: Gyles felesége, Antonia édesanyja, a Cynster gyerekek nagynéniként emlegetik

Lady Celia Cynster: Martin felesége, Rupert és Alasdair édesanyja

Lord Martin Cynster: Celia férje, Rupert és Alasdair édesapja

Debbingtonék: a művész Gerrard családja, aki Patience Cynster fivére és Jacqueline férje

Randall Meadows: Claire megboldogult férje

Lady Mott: Claire gardedámja volt, amikor bevezették az előkelő társaságba

Therese, Lady Osbaldestone: nagyasszony, Helena közeli barátnője, valamennyi Cynster jó ismerőse

Címek és jelentésük

A Lady: ősi kelta istennő, akinek a Casphairn völgyében hódolnak

A Völgy úrnője: Catriona címe, aki a Lady fő képviselője a vidéken

A Völgy úrnőjének őrzője: a cím a völgy úrnőjének férjét illeti meg, aki jelenleg Richard

Úrnő: a helyiek adományozzák ezt a címet tiszteletteljesen annak, akit a Lady képviselőjének tekintenek

A leendő úrnő: Lucillára utal, mint az anyja örökösére

Kiválasztott: a Lady kiválasztottjára utal, aki az átlagosnál kiemelkedőbb érzékenységgel, természetszeretettel és jövőbelátással van megáldva

ELSŐ FEJEZET

1837. december 23.

Casphairn-uradalom, Casphairn-völgy, Skócia

Daniel Crosbie úgy érezte, mintha az összes eddig karácsonyát egy csokorba gyűjtötték volna. Tekintetét végighordozta a Casphairn-kúria nagytermén, amelyet zsúfolásig megtöltött a hat Cynster család, valamint a háztartásuk többi tagja. Megengedte magának, hogy rövid ideig kiélvezze váratlan jó szerencsáját és a hozzá kapcsolódó reményt. Az összegyűlt családok épp az üdvözlésül szervezett vacsorát fogyasztották, amellyel kezdetét vette a tíz napon át tartó ünnepegsorozat, és amely, mint Daniel megtudta, egyesítette a karácsonyt a jóval ősbibb Yuletide-del és Hogmanay-vel. Az egybegyűltek túláradóan jó hangulatban voltak, csillogó szemmel, mosolyogva ültek a hosszú ebédlőasztalok mellett elhelyezett, padokhoz hasonló ülőalkalmatosságokon. Mindenki beszélgetett és nevetgélt; az örömtől és várakozástól ragyogó arcokat megvilágította a magas, boltozatos mennyezetről lelógó roppant, kerek csillárok gyertyáiból áradó barátságos fény. A nagyterem a kastély központi helyisége volt, köré épült a kúria. Nevéhez híven a világosszürke kőfalak által körülhatárolt tér elég nagy volt a teljes, legalább hatvantageú Cynster rokonság elhelyezéséhez, amely családtagjaikkal, a kúriában és körülötte dolgozó szolgálhaddal együtt úgy működött, akár egy faluközösség.

Danielnek nem volt saját családja, így az utóbbi tíz karácsonyt a Cynster családdal – vagyis Mr. Alasdair Cynster és a felesége, Phyllida családjával – töltötte, akiknél házitanítóként tevékenykedett. Ez volt azonban az első alkalom a tíz év alatt, hogy Cynsterék északra jöttek karácsonyozni. A hat jelenlévő família – a St. Ives hercegséghez legközelebb álló hat ág, úgymint Devil, St. Ives hercege, Richard, a bátyja, valamint az unokatestvéreik, Vane, Harry, Rupert és Alasdair – minden karácsonykor összejött. Gyakran más családok is csatlakoztak hozzájuk, most azonban nem voltak jelen. A legelszántabbakon kívül mindenkit elbátortalanított a hosszú út Richard Cynster és a felesége, Catriona otthonába, a Skócia nyugati vidékén fekvő Völgybe, egy olyan évszakban, amikor a földet a vártnál korábban borította be a hó és a jég.

Daniel régi szokása volt, hogy rászégezte figyelő tekintetét – nemsokára csak hajdani – tanítványaira, akik aszomszédosasztalnál ültek az unokatestvéreikkel és másod-unokatestvéreikkel. A most tizenhat éves Aidan és a tizenöt éves Evan már akkor kikerült Daniel közvetlen felügyelete alól, amikor Etonbe mentek. Ő azonban még mindig rajta tartotta a szemét a pároson, amikor otthon voltak – ezt a szülők is nagyra értékelték, a fiúk pedig annyi együtt töltött év után nem feszélyezték magukat a jelenlétében, és nagy kegyesen eltűrték a felügyeletét. Pillanatnyilag mindketten élénken beszélgettek az unokafivérekkel, és Daniel fejében rögtön felmerült a kérdés, vajon mit tervez a kis csapat. Eszébe véste, hogy később meg kell érdeklődnie. Jason, a család legfiatalabb fiúgyermeke, Daniel utolsó tanítványa a Cynster sarjak korban hozzá közelebb álló tagjaival foglalkozott elmélyülten. A most tizenegy éves Jason jövőre szintén elkezd a hivatalos iskoláztatását, ezért Danielben felmerült a kényelmetlen kérdés, hogy akkor ő mihez kezd majd.

Amint Jason is Etonbe megy, Alasdair Cynster háztartásában, a devoni Colytonban nem marad több fiú, akit Daniel taníthatna. Miből fog akkor megélni?

A kérdés hónapok óta gyötörte, nem utolsósorban azért, mert tudta, csak akkor lehet esélye olyan életre, amelyet elképzelt magának – ha lehet rá esélye egyáltalán –, ha biztos megélhetésre tesz szert. Olyan pozícióra volt szüksége, ahol állandó fizetést kap.

Folyamatosan ezen törte a fejét, újra meg újra végiggondolta a lehetőségeit, amikor Mr. Cynster – Alasdair – a könyvtárba hívatta, és olyan javaslatot tett, amely dióhéjban azt jelentette, hogy imái meghallgatásra találtak.

Daniel az évek során számtalan alkalommal segített Alasdairnek az ősi és antik ékszerekkel

kapcsolatos érdekeltségeiben, a leletek dokumentálásában, a származási helyek megállapításában, valamint azoknak a könyvritkaságoknak a katalogizálásában és gyűjteményhez sorolásában, amelyeket Alasdair az uradalom előző tulajdonosától örökölt. Alasdair Phyllida egyetértésével azt javasolta, hogy amint Jason csatlakozik a fivéreihez Etonban, boldogan alkalmaznák Danielt Alasdair személyi titkáráként, amennyiben szívesen maradna Colytonban a háztartás tagjaként, és állást vállalna olyan írnokként, aki segít Alasdair örökké növekvő érdekeltségei körül.

A felajánlott nagylelkű fizetés olyan körülményeket biztosított Danielnek, amilyenről eddig csak álmodhatott. Az új állás nemcsak megfelelő volt számára, hanem egyben minden gondját megoldotta.

És ami a legfontosabb: lehetővé tette, hogy megkérje Claire Meadows kezét.

Daniel végignézett az asztal jobb oldalán. Claire – Mrs. Meadows – az asztal túloldalán, két hellyel arrébb, jobbra ült, finom, világoskék gyapjúruhában. Rupert Cynster háztartásában élt nevelőnőként. Mivel Rupert és Alasdair fivérek voltak, Claire és Daniel gyakran találkozott a családi összejöveteleken. Olyankor, mint most is, szokás szerint a házitanítók és nevelőnők is megjelentek, hogy élvezzék egymás társaságát és megvitassák a nevelői felelősség kérdését. Az uradalom nevelőnője, Miss Melinda Spotswood, az acélos jellemű, nyugodt, matrónához hasonló személyiség, Clairrel beszélgetett. Melinda másik oldalán, Daniellel szemben a nála néhány évvel idősebb, joviális megjelenésű, nagy munkabírású Oswald Raven, az uradalom házitanítója ült, aki élt-halt a munkájáért. A Daniel mellett ülő Mr. Samuel Morrisszal társalgott éppen, aki Vane Cynster kenti udvartartásából csatlakozott hozzájuk. Morris volt a társaság legidősebb tagja, kissé kerekded testalkatával barátságos légkört árasztott, ugyanakkor megbízható tudós volt, aki hozzáértő módon, kemény kézzel irányította a rábízott növendékeket.

Ők ötven már korábban is számos alkalommal találkoztak, és megosztották egymással a tapasztalataikat. Laza, barátságos kapcsolat alakult ki közöttük. A következő napokban rajta tartják a szemüket a Cynster gyerekek egyesített falkáján – a legkisebbeken feltétlenül. Az idősebbek csoportját a tizennyolc éves Sebastian Cynster, Earith őrgrófja és leendő ura vezette. A felnőttek bíztak benne, hogy a tizenöt évesnél idősebbek népes csapata vigyáz majd magára. Volt azonban nyolc tizenhárom éves és annál fiatalabb fiú, valamint hét lány, akiknek az életkora nyolc és tizennégy év között volt. A házitanítók és a nevelőnők szemmel tartották őket, és gondoskodtak a megfelelő elfoglaltságukról.

Ki tudja, mit műveltek volna a huncut kis ördögök, ha felügyelet nélkül maradnak!

Danielnek teljes tíz percre sikerült levennie a szemét Claire-ről. A sok szín, a vibráló társaság, a zajos szórakozás ellenére – a számos megnyerő és megdöbbentően gyönyörű arc dacára – ez a nő volt Daniel égboltján a legragyogóbb csillag. Függetlenül a helyszíntől és a nyüzsgés közepette Claire könnyedén magára vont a férfi figyelmét.

Így volt ez, amióta Daniel évekkal ezelőtt Cambridgeshire-ben először megpillantotta őt az egyik nyári ünnepségen. Rendszeresen találkoztak a különböző családi eseményeken, Londonban az esküvőkön, a nagyobb családi születésnapokon, valamint a jelenlegihez hasonló, évszakokhoz kötődő rendezvényeken.

Claire iránti vonzalma, iránta tanúsított érdeklődése minden alkalommal egyre nőtt, mind hevesebbé vált, mígnem Daniel arra a nyilvánvaló következtetésre jutott, melynek nem lehetett ellenállni, és amelyet nem lehetett tagadni. Sőt, lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni.

– Ha ilyen marad az idő – mondta Raven, miközben jelentőségteljes tekintetével magára vont a Daniel figyelmét –, és az idősebb fiúk a terv szerint elmennek lovagolni, akkor ki kell találnunk valami szórakoztató időtöltést, hogy lefoglaljuk a kisebbeket.

Raven háttal ült a Cynster gyerekek asztalának, de most megfordult, és megkérdezte, miről csevegnek olyan élénken. Azt válaszolták, a kilovaglásról beszélgetnek, meg arról, hogyan kellene megbecsülniük a szarvascsordák helyzetét és állapotát.

Daniel bólintott.

– Csináljanak csak szabadtéri programot, ha van rá lehetőség!

– Bizony – helyeselt Melinda, és elfordult Claire-től, hogy csatlakozzon a beszélgetéshez. – Ki

kell használni minden derült napot. Épp azt mondtam Claire-nek, hogy ha holnap is elég jó idő lesz, talán a tizenégy évesek – mármint a lányok – gyűjthetnének örökzöldeket, hogy feldíszítsék a termet. – Melinda a boltívekkel szabdalt kőfalra mutatott, amely pillanatnyilag szezonális díszítés nélkül, csupaszon árválkodott. – Huszonnegyedikén fel szoktuk díszíteni a termet, és az holnap lesz.

– Azt hallottam – szolt közbe Morris –, hogy a karácsonyi fatörzs hagyományát is követik errefelé. – Ravenre nézett, a jóváhagyására várt.

A nevéhez híven hollófekete hajú Raven bólintott.

– Igen, ez zseniális ötlet. Nemcsak megfelelő méretű fatörzseket kell keresni, de ki is kell őket faragni. A fiúk órákig elszórakoznak majd vele. Megmondom a személyzetnek, hogy készítsék elő, amire szükségük lesz.

Daniel újra bólintott, a tekintete ismét Claire-re siklott. A fiatal nő odafigyelt a párbeszédre, nyugodt arckifejezése jelezte, hogy egyetért a javaslattal. Daniel szemében a nőiesség megtestesítője volt a gyertyafényben csillogó világosbarna hajával, törékeny alakjával, tejfehér bőrével, halvány rózsaszín, telt, buja ajkával, hatalmas mogyoróbarna szemével, szépen ívelt barna szemöldökével.

Nem számított, hogy özvegy – már fiatalon megözvegyült –, sőt úgy tűnt, ez a tapasztalat egyfajta komolyságot kölcsönzött neki, a modora tartózkodóbb, óvatosabb, józanabb és komolyabb volt, mint ami egy huszonhét esztendő, jó családból való ifjú hölgytől elvárható.

Ugyanolyan, vagy talán kicsivel magasabb volt a társadalmi rangja – köznemesi családban született, de nehéz időket élt át –, mint Danielé; a férfi nem tudta pontosan, de nem is igazán érdekelte. Voltak, akik voltak, ám hogy ezután mi lesz... az csak rajtuk múlik.

Daniel azért jött Skóciába, a Völgybe, hogy szerencsét próbáljon. Meg akarta ragadni az alkalmat, hogy beszéljen Claire-rel, vallomást tegyen neki, és megtudja, a lány viszonozza-e az érzéseit, és osztozni fog-e az álmaiban.

Most hirtelen kitörő nevetés és hangos beszéd vonta magára a figyelmét az emelvény felől.

A hat Cynster házaspár a terem egyik oldalán felállított, ezáltal magasabb asztalnál ült, ez a hagyományos elhelyezkedés valószínűleg a középkorból származott. A tizenkét emberen kívül – akik bár középkorúak voltak, mégis vibrálóan jókedvűek, közvetlenek, tevékenyek és elfoglaltak – az idősebb generáció három tagja ült az emelvény egyik végén. A kandalló közelében, az asztalfőn Helena, St. Ives özvegy hercegnéje, Devil és Richard édesanyja, a dinasztia legidősebb matriarchája ült, és döntése szerint Algariát, Catriona idős mentorát, valamint McArdle-t, az uradalom immár nyugalomba vonult volt főkomornyikját kérte fel, hogy csatlakozzanak hozzá. Pillantásaikból és mozdulataikból ítélve a három idős ember éberén figyelte a többieket a teremben. Daniel számos alkalommal találkozott az özvegy hercegnével, és sokszor szegeződött rá a hölgy vesébe látó tekintete. Nem szívesen gondolt rá, mi mindent láthat, nem beszélve a fekete szemű Algariáról.

Egy kacajjal kísért halk megjegyzés újra a jelenleg uralkodó generáció tizenkét tagjára irányította Daniel figyelmét. A gyerekek ugyan gyorsan nőttek, és talán máris mutatták bizonyos jeleit a későbbi energikus, határozott személyiségüknek, egyelőre azonban még az emelvényen ülő tizenkét ember uralta az életüket.

Daniel az elmúlt tíz évben figyelemmel kísérte őket – különösen a hat házaspárt. Mindegyik férfi beleszületett a vagyonba, de amit ezzel a lehetőséggel kezdtek – az egész, sikeres életük –, nem csupán az öröklött előjogokon alapult. Mind a hatan olyan erény birtokában voltak – amelyet a hatalom, a képességek és az éleslátás finom keveréke alkotott –, hogy Daniel csodálta és nagyra tartotta őket. Beletelt némi időbe, mire rájött, honnan származik ez a különleges erő: nevezetesen, a hölgyektől. A házasságból. Abból a mély, erős és biztos támaszként működő kapocsból, amely mind a hat férfit a feleségéhez fűzte.

Amióta Daniel ezt észrevette és megértette, magának is ugyanezt kívánta.

A pillantása újból Claire-re vándorolt. Amikor megismerte őt, azonnal tudta, kivel szeretne ilyen kapcsolatban élni.

Most pedig itt állt a mérföldkő előtt, vállalni akarta a kockázatot, és remélte, meg tudja győzni a lányt, hogy kössék össze a sorsukat.

Bármi kell is a beleegyezéséhez, ő meg fogja tenni.

Most, hogy a sors Alasdair Cynster képében a segítségére sietett, eljött az ideje, hogy összeszedje a bátorságát, és cselekedjék.

A reménytől, a várakozástól és az izgalomtól háborogni kezdett a gyomra.

Ennek ellenére eldöntötte, hogy lépni fog. Ismerte a saját érzéseit, és úgy gondolta, Claire is hasonlóan érez iránta. Az első lépés nyilvánvalóan az, hogy megtudja, helyesen gondolja-e, és hogy kellő megerősítéssel ez a „rokonszenv” valami többé válhat-e.

Claire nagyon is – sőt mi több, gyötrelmesen – tudatában volt Daniel pillantásainak. Az elismerésének. A rá szegeződő merev, átható tekintetének.

Azt kívánta, bárcsak ne tenné – legalábbis az esze azt mondta, hogy ezt kellene kívánnia. Az érzései – ezek az ostoba, hebehurgya érzések – már inkább hajlottak az öröme és az izgalomra... Ostoba és könnyelmű dolog. Na és vakmerő.

Igen, Daniel jóképű, kellemes megjelenésű, becsületes és tiszteletreméltó férfi. Claire nem volt ostoba, nem tartott attól, hogy esetleg az a veszély fenyegeti, hogy Daniel illetlen vagy meg nem engedhető ajánlatra ragadtatná magát vele szemben.

Éppen ez volt a lényeg. Sűrű, egyenes szálú, sötétbarna hajával, magas, karcsú atlétatermetével, keskeny arcával, okos mogyoróbarna szemével túl kedves, túl úriemberhez méltó, túl szép volt. Claire nem akarta megsérteni azzal, hogy ellentmondást nem tűrően visszautasítja. Nagyon is tartott tőle, hogy a férfi hangot akar adni a vonzalmának, és közeledni szeretne hozzá.

Kedvelte és nagyra értékelte a köztük kialakult csendes barátságot, és nem szerette volna tönkretenni, ami pedig elkerülhetetlen lenne, ha kénytelen lenne nemet mondani neki, vagy visszautasítani az udvarlását. Pedig az az ijesztő előérzete volt, hogy a férfi készül valamire.

Neki nem lehet Daniellel közös jövője – pontosabban Danielnek nincs jövője mellette. Nincs esélyük együtt. De erről meggyőzni egy hozzá hasonlatos úriembert...

Már a gondolatra megfájdult Claire feje és összeszorult a gyomra.

Az tűnt az egyetlen reális lehetőségnek, ha elkerüli a férfit, csakhogy a következő tíz napban az uradalomhoz vannak láncolva. Minden leleményességére és a gyors észjárására is szüksége lesz, hogy ilyen hosszú ideig távol tudja tartani magától Danielt.

Nem szívesen élt ezzel a lehetőséggel, de mi mást tehetett volna?

Éld túl az adott napot!

A férje halálát követően ez volt a mottója, és most is csak ezt tudta segítségül hívni.

Melindához fordult.

– Alatheia külön megkért, hogy tartsam rajta a szemem Mrs. Phyllida két lányán, Lydián és Amaranthán, mivel ők a társaságban a legfiatalabbak. Tervez valamit a legkisebbekkel, amíg a nagyobbakkal kimegyünk növényeket gyűjteni, vagy egyesítenünk kellene a két csapatot?

Melinda megrázta a fejét.

– A négy tizennégy éves túlságosan zárt klikket alkot, ráadásul Louisa a vezér. Semmi szükség rá, hogy újabb csoportnak parancsolgasson.

Valamennyi házitanító és nevelőnő tisztában volt vele, hogy Devil Cynster leánya milyen megátalkodott – túl okos, túl meggyőző, ráadásul túl ügyes, és mindig a saját feje után megy.

– Én azt javaslom – folytatta Melinda –, hogy magammal viszem a három kicsit: Margaretet, Lydiát és Amaranthát a konyhába. A szakács azt ígérte, hogy *mince pie*-t, karácsonyi gyümölcstöltelékes linzerkosárkát készít. Élvezni fogják, ha segíthetnek.

Claire bólintott.

– Az biztos. Rendben, akkor én viszem a négy idősebbet. – A tizennégy éves lányokkal körülbástyázva legalább egész nap biztonságra lesz. – Hagyományosan milyen növényekkel díszítenek errefelé karácsonykor, hol találunk ilyeneket, és milyen mennyiségre van szükség?

Lucilla Cynster, a legidősebb leánygyermek a kúriában, egyben a Völgy leendő úrnője hallgatta a mellette ülő ikertestvére, Marcus magyarázatait a helyi vadászszезон fortélyairól. Az unokatestvérei, Sebastian, Michael és Christopher tátott szájjal hallgatták. A három fiú az asztal túloldalán ült, széles válluk és férfias mellkasuk eltakarta Lucilla szeme elől a szoba távolabbi részét. A hosszú asztalnál Marcus és Christopher még öt, tizenöt-tizenhat éves unokafivérét láthatta: Aidant, Gregoryt, Justint, Nicholast és Evant, akik valamennyien csatlakozni akartak a másnapi felderítő lovagláshoz. Mindnyájan előrehajoltak, és csak úgy itták Marcus szavait.

Sebastian, Michael és Christopher jóval közönyösebbnek tűnt, de Lucilla érezte a belőlük áradó lelkesedést, ezért szkeptikusan nézte zárkózott arckifejezésüket.

Louisával együtt elsősorban ők – a hat legidősebb és a Louisa másik oldalán ülő Prudence – győzték meg a felnőtteket, hogy a Völgyben tartsák a családi karácsonyt. A lányok a Völgy mély, zavartalan nyugalmaiban akarták átélni a fehér karácsony élményét, amit a legutóbb itt tartott karácsony óta nem tapasztalhattak meg. Csakhogy akkor még kicsik voltak.

Valamennyien kellemes nosztalgiával emlékeztek azokra az időkre. A fiúk természetesen vadászni akartak, s bár nem volt vadászati tilalom a szarvasünökre, a korai hó miatt azok lehúzódtak a közeli hegyek szűk völgyeibe. Elhatározták hát, hogy a csapat másnap kilovagol és terepszemlét tart, mielőtt megkezdik a tulajdonképpeni vadászatot Szent István, az első keresztény vértanú ünnepén.

A Lucilla mellett ülő Prudence – Demon és Felicity Cynster legidősebb gyermeke, Lucilla legkedvesebb unokatestvére, barátja és néha bizalmasa – közelebb hajolt, és amikor Marcus egy pillanatra elhallgatott, mielőtt válaszolt volna Aidan kérdésére, közbevágott.

– Én a lovaglás mellett vagyok. Te is jössz?

Nem volt abban semmi meglepő, hogy Prudence lovagolni megy; mindig is élt-halt a lovakért. Tekintve a szülei állatok iránti megszállottságát, talán érthető volt a szenvedélye.

Lucilla elgondolkodott rajta, csatlakozzon-e a társasághoz. A tekintete az odébb ülő, fényes fekete hajú, világoszöld szemű, megnyerő modorú Louisára siklott. Ha Lucilla a házban marad, Louisa biztosan ráakaszodik, és ezt a helyzetet szívesen elkerülte volna. Persze jól kijöttek egymással – Lucilla lángvörös sörénye ellenére a vérmérsékletük nagyon is hasonló volt, de ő azt a nőt látta Louisában, aki egy nap hatalmat gyakorol majd mások felett.

Amikor együtt voltak, Lucillát erős vágy fogta el, hogy irányítsa vagy kalauzolja Louisát, ugyanakkor tudta, hogy... nem kellene. Louisa nyilván Lucilla segítségével is megtalálja az útját. Fontosak a megpróbáltatások és csapások, amelyekkel szembe kell néznie, és feltehetőleg felkészítik a szerepre, amelyet a jövőben ellát majd.

Lehetetlen lett volna ezt bárkinek is elmagyarázni, aki nem kiválasztott. Így hát...

A tervezett lovaglás a nap nagy részében távol tartja majd Lucillát az uradalomtól, ezért bólintott.

– Igen, én is jövök. – Mint mindig, most is iránymutatást kért a „Ladytól” – a belső iránytűjétől –, és érezte, hogy a szeme kissé kitágul a meglepetéstől.

Az a feladata, hogy kilovagoljon az unokatestvéreivel!

De hogy miért... Szokás szerint erre most sem kapott választ a kelta istennőtől.

Odafönt az emelvényen, a hosszú asztal végén, a közeli kandalló lángjából áradó meleghez legközelebb ülő Helena, St. Ives özvegy hercegnéje végighordozta az egybegyűlteken jóindulatú tekintetét. Magában elmosolyodott az unokák, az unokahúgok leányai és az unokaöcsök fiai láttán.

– Mindjárt felnőnek.

Mérhetetlen elégedettség csendült a hangjában.

A mellette ülő Algaria megigazgatta a stólat a hercegné vállán.

– Fel bizony. Kétségtelenül idősebbek lettek. De bölcsebbek is? Azt hiszem, még nem hozom

meg az ítéletemet.

A csapat harmadik tagja, az öreg McArdle halkán felnevetett.

– Olyanok, mint minden fiatal. Majd megtanulják, amire szükségük van.

Algaria elcsendesedett, aztán azt mormolta:

– Igaza van. Szembekerülnek majd akadályokkal és kihívásokkal, de hogy mik lesznek azok... csak találgathatunk.

Helena nem hagyta, hogy Algaria titokzatos célozgatásai elrontsák a kedvét.

– Igazság szerint manapság leginkább az szórakoztat, ha figyelhetem a botladozásait és bukdácsolásukat, azután azt, ahogyan összeszedik magukat. Az életük alakulását.

Algaria és McArdle lenézett a gyerekekre. Egyikük sem válaszolt, de végül mindketten lehajtották a fejüket.

Helena széles mosolyra húzta az ajkát, elégedettséggel töltötte el, hogy legalább a bölcselkedés szintjén az övé lett az utolsó szó.

– Tehát... – Prudence hullámos szőke fejét a párnára hajtotta, amelyet Lucilla ágyának lábánál helyezett el. Egy ágyban aludtak Lucillával, fejtől-lábtól, míg a három fiatalabb leány, Prudence húga, Margaret, és az unokatestvéreik, Lydia és Amarantha a kandalló előtti priccseken helyezkedett el. – Holnap szinte egész nap lovagolunk a többiekkel, aztán holnapután karácsony, a szokásos ételekkel, italokkal és vidámsággal. – Prudence addig izgett-mozgott, amíg kényelmesebben el nem helyezkedett, aztán folytatta. – Nem emlékszem, megtartjátok idefent Szent István vértanú napját? Ajándékozással meg mindennel?

– Feltétlenül megtartjuk. – Lucilla már elhelyezkedett a takaró alatt, de most lenézett az ágy végébe. – De figyelmeztetek, itt jó okunk van rá, hogy Szent István ünnepének hívjuk. Szinte biztos, hogy anyu holnap este, vagy még valószínűbb, hogy karácsony reggelén a segítségünket kéri a dobozok összeállításában. Többé-kevésbé ugyanúgy történik, mint ahogy Sylvester bácsi és Honoria néni csinálja Somershamben: minden alattvalónk ajándékot kap a családtagjaival együtt. Itt persze könnyebb a helyzet, mert a pásztorok az uradalomban laknak, így egyébként is mindenki itt lesz a nagyteremben.

Prudence bólintott.

– Karácsony másnapján tehát elfoglaltak leszünk, utána pedig következik a vadászat. Azután mi lesz?

– Lesz három napunk, hogy kiheverjük, és hogy felkészüljünk a Hogmanay-re, az óév búcsúztatásának és az új év üdvözlésének helyi hagyományára.

Prudence egy darabig hallgatott, azután felnézett az ágyra, és elkapta Lucilla pillantását.

– Alig várom a jövő évet, különösen mert még *nem* minket vezetnek be a társaságba.

Lucilla egyetértően bólogatott.

– Bizonyos értelemben a jövő év lesz az utolsó, hogy úgy mondjam, kislányságunk utolsó éve.

– Emlékezetes időszakká kellene tennünk – vetette fel Prudence. Belemelegedett a témába, és lelkesen folytatta. – Gondoskodnunk kellene róla, hogy megcsináljunk mindent, amit valaha akartunk, és hogy semmit se hagyjunk ki, amit kislányságunk még megtehetünk, de ifjú hölgyként már nem ildomos.

Lucilla kuncogott.

– Mint például nyitott kocsin végighajtani a St. Jamesen?

– Pontosan! És teljes erőből vágózni a parkban. Hát nem képtelenség, hogy jövőre mindezt megtehetem, ha úgy tetszik, akár minden reggel, amíg Londonban vagyok, de egy évvel később ugyanez már nevetelenségnek és ifjú hölgyhöz méltatlan viselkedésnek számít?

– A társadalom rajong a szabályokért, mindegy, milyen ostobák. – Lucilla szünetet tartott. – Most, hogy végiggondolom, a jövő év *tökéletes* lesz az ilyen, kissé merész dolgok végrehajtására. A társadalom krémje annyira a koronázásra és az azt övező eseményekre figyel majd, hogy senkiben

sem marad fölösleges energia a szemmel tartásunkra és kioktatásunkra.

– Nagyon igaz – helyeselt Prudence. Pár pillanat múlva folytatta. – Azt kell mondanom, sajnálom a lányokat, akiket jövőre vezetnek be a társaságba. Hallottam, amikor anyu azt mondta, kész téboly lesz. Minden egyes esemény a koronázásról szól majd, és szinte lehetetlen, hogy valakit észrevegyenek, hacsak nem idegen uralkodóház tagja az illető.

– Hm. – Bár Lucilla soha nem mondta ki hangosan, egyáltalán nem várta a következő utáni évet, amikor ő, Prudence és Antonia Rawlings hivatalosan is bemutatkoznak a Társaságnak. Rettenetesen unalmas lesz, és teljesen céltalan. Gyanította, hogy az anyja nagyra tartja az ilyesmit, de kételkedett benne, hogy az apja is így vélekedne, pedig általában a legtöbb kérdésben elfogadta a felesége döntéseit. Lucilla miatta megy majd Londonba, ahol bevezetik az úri társaságba, korozhat a báltermekben és a parkban... mindezt fölöslegesen. Tudta, hogy a jövője ide köti, a Völgyhöz, ugyanúgy, ahogyan korábban az anyját.

Nem tudhatta, ki lesz az, vagy hogyan és mikor talál rá az igazi, bárki legyen is az, de azt tudta, hogy hol.

Itt, a Völgyben, valahol az istennő uralta földeken.

Prudence az oldalára fordult, és elhelyezkedett.

– Kár, hogy Antonia és a családja nem jött el.

Lucilla is befészkelte magát, és az álláig húzta a takarót.

– Francesca néni írt. A mami szerint el akartak jönni, de Antonia nagymamája gyengélkedik, és nem akarták magára hagyni az ünnepekre.

Prudence vonakodva helyeslésfélét mormolt.

– A karácsony a családé. – Eltelt fél perc. – Talán majd eljönnek látogatóba, amikor te is északra jössz az új évben. – Ásított egyet.

Erre Lucilla is ásított.

– Talán. – Pár pillanat múlva elmormolt egy „jó éjszakát”.

Hallotta Prudence hangján, hogy mosolyog, miközben válaszol.

– Szép álmokat!

MÁSODIK FEJEZET

Másnap reggel a többi házitanítóval, Melindával és Claire-rel együtt Daniel leterelte a gondjaira bízott társaságot – mindazokat, akik még iskolások voltak, és a tizenöt-tizenhat éves fiúkat – a lépcsőn, a nagyterembe a reggelihez.

Daniel Ravennel és Morrisszal osztotta meg a szobáját, és mindannyian nagyon jól tudták, hogy nem hagyhatják sorsukra a fiatalokat. Azzal is tisztában voltak, hogy az étel ígérete a leghatásosabb vonzerő, amely kicsalogathatja a fiúkat az ágyból, amiért hajlandók felöltözni és civilizáltan viselkedni.

Miközben Daniel az asztalhoz vezette a zajos csődületet, meglepetten tapasztalta, hogy a társaság három legidősebb tagja – a főrend özvegye, Algaria és McArdle – mindenki mást megelőzve már a kemencéből frissen kikerült forró zsemleket fogyasztotta a Völgy kaptáiraiból származó gazdag, aranyszínű mézzel.

McArdle észrevette Daniel meglepetését, és kényszeredetten elmosolyodott.

– A mi korunkban, fiacskám, az embernek nem sok alvásra van szüksége.

– Ezenkívül – az özvegy grófné átható pillantást vetett rá világoszöld szemével – nagy örömeinket leljük az apró élvezetekben, amelyeket az élet még számunkra tartogat. – Azzal jóízűt harapott a péksüteményből.

Daniel, akit zavart a szűrős tekintet, elmosolyodott, udvariasan fejet hajtott, és inkább a rábízott, kevésbé nyugtalanító csemetékhez fordult.

A kúria különálló szárnyában elszállásolt lányok élén Melinda haladt, és Claire zárta a sort. Hárman vették körül: a tizennégy éves Juliet, Claire jelenlegi neveltje, valamint a tízéves Lydia és a nyolcéves Amarantha. Ők négyen mélyen elmerültek a diskurzusban.

A családi összejövetelek alkalmával a házitanítók és nevelőnők szokás szerint életkor szerint csoportosították a gyerekeket, és minden korcsoportnak külön elfoglaltságot szerveztek. Daniel Raven és Morris társaságában sétált végig a padok mellett, és gondoskodott róla, hogy a különböző korosztályok együtt üljenek. Egy csoportba került a hat legkisebb fiú, az öt tizenöt-tizenhat éves pedig a hosszú asztal egyik végén sereglett össze.

Az inasok, szobalányok és kukták mély tálakban zabkását hoztak ki, és aranyszínű mézzel telt korsókat tettek az asztalok közepére. Tejesköcsögöket és bögréket, pirítósalványokat és narancslekvárt is hoztak.

A fiúk rávetették magukat az ételre. Daniel összemosolygott Ravennel és Morrisszal, visszament a hosszú asztal közepére, és leült a fiúsor végére. Raven és Morris vele szemben foglalt helyet, aztán megérkezett Claire is. Kijelölte a lányok helyét a padon, majd Daniel mellé érve megállt. A férfi barátságos mosollyal fordult felé, és kinyújtotta a kezét, hogy segítsen átlépnie a padon.

Claire tétovázott, Daniel kezét nézte. Az arc kifejezése szokás szerint komoly volt, és nyugodt, nem árulkodott a gondolatairól, de épp amikor Daniel mosolya már majdnem lehervadt, Claire parányi sóhaj kíséretében a tenyerébe helyezte az ujjait.

Daniel keze a lány ujjai köré kulcsolódott, és érezte, hogy valami megváltozott benne, ami furcsának tűnt, hiszen már korábban is fogta Claire kezét... Talán az elhatározás, hogy udvarolni kezd a lánynak, különös jelentőséget adott a pillanatnak.

Feltörő érzelmeit elfojtva megtámasztotta Claire-t, miközben a hölgy felemelte sötétkék szoknyáját, és illedelmesen átlépett a padon. Azután kihúzta az ujjait Daniel szorításából.

– Köszönöm – motyogta, lesimította a szoknyáját, és leült mellé.

Aztán nyomban a másik oldalán ülő lányok felé fordult, és megbizonyosodott róla, hogy mindenki azt kapta-e, amit enni szeretett volna, és mindenki elégedett-e az adagjával.

Melinda a túloldali padon lépett át, és Claire-rel szemben, Morris mellé ült le.

Claire Melindára nézett.

– Terv szerint folytatjuk? – A kérdés csupán ürügyként szolgált, hogy leplezze rakoncátlan érzéseit. A könnyű szédülés kevésbé jellemezte az örvényt, amelybe került, pusztán mert elfogadta Daniel kezét, melyet a férfi udvariasságból, előzékenységből kínált fel neki. Igen, Daniel hosszú ujjai forrón és erősen kulcsolódtak a kezére. De az ég szerelmére, csak átsegítette a padon! A nő józan esze azt súgta, semmi oka a lelke mélyéről felpezsgő, csacsқан szétáradó melegségnek.

Meglehetősen nyugtalanítónak találta az érzékenységet, amely a semmiből bukkant fel, hogy felborzolja az idegeit, és csak abban reménykedett, hogy az érzés gyorsan elillan. Teljes mértékben a tudatában volt a mellette ülő Daniel közelségének, noha a férfi tökéletesen illedelmesen viselkedett, és megfelelő távolságot tartott tőle.

Claire huszonhét éves volt, ráadásul özvegy, nem viselkedhetett úgy, mint egy szédült kis liba, aki most került ki az iskolapadból.

A kérdésére Melinda igennel válaszolt, a három házitanító pedig részletezte a saját ötleteit a fiúkkal kapcsolatban.

– A karácsonyi fatörzs hagyománya földrajzi területektől függően különböző – mesélte Raven. – Errefelé legalább két különböző szertartást ötvöztek. Karácsonyeste vágják ki és hozzák be a karácsonyi fatörzseket, amelyek minden kandallóban újév napjáig égnek. A törzsek frissek, ezért kezelik őket valamivel, hogy lassabban égjenek, de akkor is több darabra lesz szükségünk. Ráadásul minden egyes hasábra ráfaragják egy öreg hölgy, Cailleach portróját, aki nem más, mint a tél istennője. – Raven Morrisra nézett. – Két ezermester velünk jön, és segít felaprítani a törzseket, és az ács is önként felajánlotta két inasát, akik majd megmutatják a fiúknak, hogyan kell kifaragni az arcot.

Morris lemondóan csóválta a fejét.

– Én hozok magammal kötszert. Biztosan szükségünk lesz rá.

Raven felnevetett, aztán előrehajolt, és odanézett a fiatalurak asztalára.

– Aidan! – Raven megvárta, míg a legidősebb legény ránéz. – Mennek-e lovagolni, és ha igen, ki tart még magával?

Aidan végignézett a csapatán.

– Mindannyian megyünk: Evan, Gregory, Justin, Nicholas és én.

Morris átható pillantást vetett a tanítványára, Gregoryra.

– Ne feledje, maradjon az idősebbekkel! Csak ezzel a feltétellel engedem el.

Mindenki szélesen mosolygott, de Gregory bólintott, és amikor Morris pillantása a csoport többi tagjára vándorolt, ők is buzgón bólogattak. Egészeben véve megbízható társaság volt; mindenki jól lovagolt, és a házitanítókat nem háborgatták fölöslegesen a néhanapján gondjaikra bízott kisebbek miatt.

Daniel újból Melinda felé fordult.

– Jól van. Akkor a gézengúzokról gondoskodtunk.

– Ami a hölgyeket illeti... – Melinda és Claire összenézett, aztán mindkét nevelőnő arrafelé tekingetett, ahol Louise ült, vele szemben Therese, mellette Annabelle és Juliet.

– Lányok – fordult hozzájuk Melinda –, nagy szükségünk van díszítésre a nagyteremben. Szeretnék maguk négyen összegyűjteni?

Louisa Therese-re pillantott, aztán vissza Melindára.

– Mit kellene csinálnunk?

– Örökzöldeket kellene szedniük – jelentette ki Melinda. – Errefelé ez a szokás. Megkérdeztem a kertészeket és McArdle-t is. Úgy tűnik, az örökzöld magyalt és fenyőt jelent, mindkettőre szükség lesz. A kertész megígérte, hogy az oldalajtó mellett hagy egy szánkót, a megfelelő méretű metszőollókkal és fűrészekkel együtt. Azt tanácsolták, hogy körülbelül másfél centi vastag, vagy annál kicsit vékonyabb, viszont jó hosszú és sűrű lombosított ágakat gyűjtsünk. A magyaltól természetesen a bogycsészék részére van szükségünk.

– Hová megyünk ágakat gyűjteni? – érdeklődött Louisa.

– Én tudom! – okoskodott Annabelle, a ház legifjabb leánya, az egyik tizennégy éves. – Nincs messze, csak át kell menni a hídon, és a folyó túloldalán kezdődik az erdő.

– Tehát felderítjük az erdőt? – somolygott Therese, majd Louisára nézett. – Akkor kipróbálhatjuk az új csizmánkat.

Louisa pár másodpercig Therese-t fürkészte, aztán elmosolyodott és bólintott.

– Igen. – A terem terjedelmes, csupasz falaira emelte a pillantását. – Jót fog tenni, ha teremtünk itt egy kis ünnepi hangulatot.

– Nagyszerű! – kiáltott fel Melinda. – Akkor ezt a feladatot maguk négyen kapják.

Claire rámosolygott a négy lányra.

– Bízunk benne, hogy holnapra csodálatossá varázsolják ezt a helyet.

A nevelőnő hátradőlt, Melinda pedig elkapta a pillantását, és halkan közölte:

– Nincs messze, így nem kaphatja el magukat egy hirtelen támadt vihar. Könnyedén vissza tudnak jönni.

Claire felvonta a szemöldökét.

– Be kell vallanom, hogy mivel délről jöttem, nekem eszembe sem jutottak a hirtelen támadó viharok.

Melinda kuncogott.

– Ha itt töltenél egy évet, többé nem feledkeznél meg az anyatermészetről. – Megfordult, és a három legfiatalabb kislányra nézett, akik a legközelebb ültek hozzá és Claire-hez. Felemelte a hangját. – Maguk hárman itt maradnak. Érdeklődtem a szakácsnál, és a mai ételek listáján szerepel a *sunburst shortbread* és a *mince pie*.

– Mi az a *sunburst shortbread*? – kérdezte azonnal Margaret.

– Egy régi, hagyományos teasütemény modern változata – magyarázta Melinda. – Az eredeti sütemény kerek volt, a közepén lyukkal. A felszínére rajzolt vonalak a napsugarakat jelképezték, innen kapta a nevét. Azért fogyasztották ebben az évszakban, hogy visszacsalogassák a napot az emberek életébe.

– Manapság viszont a sima *shortbreaddel* tesszük ugyanezt – magyarázta Annabelle. – A vajás süteményt kerekre formázzuk, mint egy tányért, a közepén található lyuk jelképezi a napot, a sugarakat pedig onnan kiindulva rajzoljuk meg.

– Pontosan. – Melinda a kislányokra pillantott. – Tehát, van kedvük *sunburst shortbreadet* sütni? A szakács azt mondta, a *mince pie* sütésében is segédkezhetnek.

– Igeeen! – hangzott fel egyszerre a három torokból.

Daniel önkéntelenül is elmosolyodott.

– Akkor jó – mondta Raven, és tapsolt egyet. – Én felügyelem a „karácsonyi fahasáb expedíciót”.

– Én pedig kötszerekkel szerelkezem fel – ajánlotta Morris.

– Nekem a konyhát kell ellenőriznem. – Melinda Claire-re nézett. – A szakács agyondolgozza magát a másnapi előkészületekkel.

Claire könnyedén megvonta a vállát.

– Biztos vagyok benne, hogy megtalálom a lányokkal az erdőbe és vissza vezető utat, különösen hogy Annabelle jól ismeri.

Raven, Morris és Melinda Danielre nézett.

A férfi már épp kinyitotta a száját, hogy felajánlja a szolgálatait, de Louise megelőzte. Hatalmas, tiszta tekintetét Claire-re függesztette.

– Nem kellene az egyik férfinak is velünk jönnie? Némelyik ágat esetleg nem érjük el, a szánkó pedig biztosan nehéz lesz, ha megrakjuk fenyőágakkal.

Daniel kapva kapott a tökéletes alkalmon.

– Ravennek és Morrisnak nincs rám szüksége. Jövök, és segítek az örökzöldek gyűjtésében.

– Nagyszerű ötlet – bólintott egyetértően Melinda.

– Sokkal biztonságosabb lesz így – tette hozzá Raven.

– Ráadásul a két ács is Ravennel és velem jön – mutatott rá Morris. – Így a hat fiúra bőven elég felnőtt felügyel majd, akármilyen kemény legények is a Cynsterek. – Ez utóbbit úgy mondta, hogy közben szemrehányó pillantást vetett a szóban forgó fiúkra, akik valamennyien elvigyorodtak.

Daniel Claire-hez fordult, és bátorítóan rámosolygott.

– Maga vezet, és én leszek a sereghajtó.

Claire a férfi szemébe nézett, és azon tűnődött, hová tűnt a nagy terve, hogy elkerüli Danielt. Elfojtott egy sóhajt, és gondoskodott róla, hogy növekvő aggodalma ne üljön ki az arcára. A lányokra nézett, és felkelt.

– Jöjjenek, lányok! Vegyenek fel csizmát és kabátot, ne feledkezzenek meg a kalapról és a kesztyűről sem, és már indulhatunk is. Nemcsak az ágakat kell elhoznunk, de még vacsora előtt fel kell díszítenünk a nagytermet.

Intett a lányoknak, hogy álljanak fel, és végigterelte őket a pad mentén – így utánuk mehetett, és nem kellett újra belekapaszkodnia Danielbe. Ha túl akarja élni a következő kilenc napot, mindent meg kell tennie, hogy határt szabjon a fizikai érintkezésnek.

Richard három kényelmes karosszéket vitetett a terem egyik sarkában álló, kandalló melletti emelvényre. Helena, Algaria és McArdle befészkelte magát a kényelmes ülőalkalmatosságba. Beburkolta őket a kandalló melege, miközben figyelték a terem négy csoportban elhagyó fiatalokat. A három társaság a házitanítók vagy nevelőnők, illetve közös felügyelet mellett távozott.

– Kétségtelenül bölcs döntés – jegyezte meg Algaria az utolsó csoport felé biccentve.

Helena felkapta a fejét erre a megjegyzésre, Daniel Crosbie-ra nézett, aki épp kitesszékelte a fenyőágyújtókat, és látta, ahogy a férfi a csapatot vezető hölgyön nyugtatja a tekintetét. Helena ajka mosolyra húzódott.

– Louisa nagyon siet, nemde?

Algaria bosszúsan prüszkölve kijelentette:

– Kikívánkozik belőlem, hogy a korához képest túl sok mindent észrevesz, de gyanítom, hogy ezt öntől örökölte.

Helena mosolyából kiérződött a büszkeség.

– Tőlem, a fiam közvetítésével. Ez együtt jár a szemünkkel. – Neki, Devilnek, Sebastiannek és Louisának ugyanolyan hatalmas, zöld szeme volt. – De szerintem Louisa jól látja, itt egy románc van kibontakozóban. Annál jobb, legalább felvidítja a napjainkat.

McArdle, aki nehezen tudta követni a burkolt eszmecsérét, összevonta a szemöldökét.

– Románc? – A teremben maradt pár fiúra pillantott. – Miféle románc?

Helena és Algaria összenézett, aztán Helena legyintett.

– Hagyjuk! Egyszerűen dőlünk hátra kényelmesen, és figyeljük az előttünk kibontakozó eseményeket, aztán majd meglátjuk.

Eltartott egy darabig, mire McArdle végiggondolta a tekervényes kijelentést. Akkor fújtatott egyet, és rosszalló pillantást vetett Helenára.

Az idős hölgy azonban nagyot kacagott.

Claire figyelte, ahogy a négy, gondjaira bízott lány Annabelle szobája felé indul a toronylépcsőn, aztán megfordult, és fürgén az oldalajtóhoz vezető folyosó felé került.

Daniel természetesen követte.

Amikor Claire megrántotta a nehéz faajtót, Daniel utolérte, a felső reteszre tette a kezét, amit a nő már elengedett, és kinyitotta neki az ajtót.

Claire eleresztette a kilincset, kíméletlenül elfojtotta nevetséges idegességét, és félrehajtotta a fejét.

– Köszönöm. – Kilépett a tornácra, és úgy érezte, muszáj hozzátennie: – Ellenőrizni akartam a kinti hőmérsékletet.

Daniel tekintete Claire arcát fürkészte, de ő is rögtön kinézett.

– Ezt mindig az eszembe kell vésnem, amikor itt vagyok. Azt hiszem, délen hozzászoktunk,

hogy természetesnek vegyük a jó időt.

Claire egy biccentéssel fogadta a megjegyzést – hiszen valóban így volt –, és kinézett a csillogó fehér tájra, az érzékek tombolása helyett az előtte elterülő hótakaróra próbált figyelni.

A nyílt terepet jeges hó fődte, az alacsony éjszakai hőmérséklet megfagyasztotta és ropogóssá varázsolta a havat, de a takaró nem volt vastag, így a fák és nagyobb bokrok alatt csupasz foltok virítottak. A majorság személyzete már odakint volt a seprűkkel és hólapátokkal, hogy megtisztítsák a sétatákat.

– Ha beérünk az erdőbe, ott már nem lesz hó – mondta Daniel.

Claire bólintott.

Elég lesz a csizmájuk – nincs akkora latyak, hogy szükség legyen a magasított fatalpra.

Tiszta, áttetsző, szinte kristályos volt a levegő, metsző és pezsdítő. Claire mélyen beszívta, egy ideig benntartotta, aztán lassan kiengedte.

– Úgy vélem, sálra és egyujjas kesztyűre viszont feltétlenül szükség van.

Eleget látott. Nem engedett a kísértésnek, hogy továbbra is ott álljon, és érezze a Danielből felé sugárzó meleget, és élvezze a kúria környékének különös, elszigetelt szépségét, amely most, hogy a férfi is ott állt mellette, még vonzóbbnak tűnt. Megfordult, de meg kellett várnia, hogy Daniel hátralépjen, csak akkor mehetett vissza a lépcsőhöz.

A lányok természetesen még nem jöttek le.

– Biztosan a szobájukban pletykálnak – mondta Danielnek, és megindult fölfelé a lépcsőn.

Amikor felért az emeletre, megállt, és ránézett a férfira. Daniel a lépcsőforduló legfelső lépcsőjén állt, Claire pillantása találkozott az övével. A nő szeme mogyoróbarna volt, tejkaramella színű foltokkal...

Végül Claire-nek eszébe jutott, mit is akart mondani.

– Ott vannak – mutatott egy folyosóra nyíló ajtóra. – Megyek, felveszem a kabátomat, aztán itt találkozunk. Nem hagyják abba a locsogást, amíg rájuk nem szólunk.

Daniel bólintott. Amikor Claire a következő emeletre vezető lépcső felé tartott, ő a másik irányba fordult. Ezen a szinten folyosók útvesztője kanyargott minden irányba: a tornyokhoz, bástyákhoz, valamint a jelentősebb hálószobákhoz és lakosztályokhoz.

– Hozom a kabátomat. – Daniel a nő távolodó hátát nézte. – Ne feledje a sálat és a kesztyűt!

Claire vetett rá egy pillantást – ő pedig elkapta a tekintetét. Elmosolyodott, amikor meghallotta a halk szuszogást, ahogy a nő megfordult és eltűnt a lépcsőfordulóban.

A mosoly még ott sejlett az ajkán és a szemében, miközben felment a lépcsőn Raven szobájába a következő tornyocskában.

Raven és Morris már elment. Daniel a vállára vette nehéz barna kabátját, a nyaka köré kanyarított egy színét vesztett kötött sálat, és elgondolkodott, vajon a tény, hogy a három házitanító közül épp őt kérték meg, hogy kísérje el Claire-t, csak szerencsés véletlen, vagy esetleg szándékos segítség. Senkinek nem beszélt a reményeiről, az álmait meg végképp nem fedte fel a többiek előtt, de ők elég okosak voltak, és ismerték őt, hogy rájöjjenek...

Fogta a kesztyűjét, és az ajtó felé fordult; nem barátkozott meg teljesen a gondolattal, hogy a társai esetleg rájöttek a Claire-rel kapcsolatos szándékaira. De ha így volt is, és ők úgy érezték, lépniük kell, hogy megkönnyítsék Daniel útját, ő nem lehet csörgősipkás bolond, hogy visszautasítsa a segítségüket.

Az első lépcsősor tetején várakozott, amikor Claire újra megjelent. Cseresznyepiros, szőrmebéleléses télikabátját állig begombolta, s az övéhez hasonló meleg, kötött sál lógott a nyakában. Lefelé nézett, épp finom bőrkesztyűjét húzta fel, közben fürgén felé tartott.

Daniel mellett megállt, és a lányok szobájának ajtajára nézett.

– Még mindig semmi?

Mintha csak a szavak varázsereje tenné, felpattant az ajtó, és a négy leányzó a szivárvány színeibe öltözve kitódult. Louisa kabátja divatos sötétzöldben pompázott. Therese-é meleg barna, Annabelle-é világoskék, Julieté pedig finom mályvaszínű volt.

A négy lány szinte betöltötte az egész folyosót, és Claire felemelte a kezét.

– Először ellenőrzés.

Annabelle és Therese színpadias sóhajt hallatott, de mind a négyen boldogan sorakoztak fel, és hagyták, hogy Claire ellenőrizze a csizmájukat és a kesztyűjüket.

Daniel megértette, miért van erre szükség: egyikük sem szeretne volna kockáztatni a fagyási sérüléseket, különösen nem a rájuk bízott társaság tagjain.

– Nagyszerű. – A sor végéről Claire intett a lányoknak, hogy induljanak. – Lenne szíves előremenni, Mr. Crosbie?

Daniel kényszeredett mosollyal megfordult, és lement a lépcsőn az oldalajtóhoz. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Claire szeretne távolságot tartani tőle, de feltételezte, hogy ez inkább a közönség miatt van, nem pedig az elutasítás az oka... legalábbis ebben reménykedett. Kinyitotta a nehéz oldalajtót. Egy pillanatra felmerült benne a gondolat, hogy talán Claire nem érdeklődik annyira iránta, mint fordítva, és nem szeretne vele közös jövőt, de ezt rövid megfontolás után el is vetette.

Daniel tudta, hogy létezik közöttük valamilyen kapcsolat, jeleket küldenek egymás felé, és tagadhatatlan, hogy egy hullámhosszon vannak.

Mivel Claire már volt férjnél, nyilván ő is észrevette ezt.

Daniel kilépett oldalra, és lement az egyetlen lépcsőfokon, amely a durva kavicsal felszórt ösvényre vezetett. Az ígéretnek megfelelően az uradalom személyzete otthagytott nekik egy szánkót, amellyel majd vissza tudják fuvarozni az ágakat a házba. Amikor Daniel korábban a tornácon állt Claire-rel, akkor még nem volt ott, most viszont ott várakozott egy erős, masszív szánkó, vitorlavászon ponyvával és fából készült, T alakú húzókával.

A lányok kitódultak az ajtón, és követték a férfit az ösvényen. Lelkesen kiáltoztak a szép nap, a hó, a ropogós zúzmara láttán, és mert a leheletük kis ködpamacsokat eregetett a hidegben, Daniel pedig átnézte a vitorlavászon-ponyvára helyezett eszközöket. Egy sor könnyű kézfűrészt talált, amelyeket a lányok is könnyen használhattak, három pár erős metszőollót és egy könnyű kis szekercét, amellyel levághatják a nagyobb ágak végét.

Amikor Claire odaért hozzá az ösvényen, Daniel felnézett. A lány komoly pillantással méregette a szánkót, aztán a férfi arcára emelte a szemét.

– El tud bánni vele egymaga?

Daniel némi büszkeséggel felvonta a szemöldökét. Megragadta a fogantyút, kirúgta az éket, és meglökte a szánkót, amely könnyen siklott a talpán, át az ösvényen. Azután lelassította, és büszke pillantást vetett Claire-re.

– Mutassa az utat, és én követem.

Claire ajka, hiába próbálta visszafojtani, mosolyra húzódott. Lehajtotta a fejét, hogy elrejtse.

– Rendben van. – Előrenézett, és elkiáltotta magát. – Lányok! – Egyetlen intéssel leparancsolta őket a gyógynövénykert ágyásainak hóborította dombjairól. – Gyerünk az erdőbe! Csak egy, legfeljebb két óránk van, és annyi fenyőágot kell szednünk, hogy az egész nagytermet feldíszíthessük.

A lányok előreszaladtak. Annabelle haladt legelől, mellette Juliet. Louisa és Therese közvetlenül a nyomukban.

Daniel utánuk tolt a szánkót, és könnyedén tartotta a sebességet Claire-rel, aki közvetlenül a szánkó előtt haladt. A férfi közben rájött, hogy büszkeségében taktikai hibát követett el. A szánkó elég széles volt, két ember is kényelmesen elfért volna mögötte. Azt kellett volna mondania, hogy szüksége van Claire segítségére!

A nő hátát nézte, édesen ringó csípőjét elfedte az élénkpiros, prêmes, gyapjú télikabát, és Daniel magában dohogott:

– Nem baj, még hátravan a visszaút.

Az eszébe véste, nehogy elszalassza a lehetőséget, miközben tovább tolt a szánkót, és megpróbálta a lehető legjobban kihasználni a helyzetet.

Elöl az ösvényen Louisa megállt a kanyarban, épp mielőtt az első magas erdei fenyők árnyékot vetettek volna rájuk. Egy pillanatra visszanézett, mintha a memóriájába akarná vésni a látottakat, aztán megszaporoztta a lépteit, hogy utolérje Annabelle-t, Julietet és Therese-t.

– Fagyöngy! Arra is szükségünk lesz – jegyezte meg, amikor a többiek ránéztek. – Vajon van